

Toorekene nurme pääle.
 Väisjar minnu laideti.
 Pödelikas pöletti:
 Väisja ma oli lallist saani,
 Pödelik ja põlvest saani.

III.

Emäkene, memmekene,
 Jät mu ma ha marja suure
 Tee wiede tonga suure,
 Väike ala lüädja suure,
 Põrmandule põlve suure.
 Emäkene, memmekene,
 Tule üles üles tunnis
 Aftu arju palangus.
 Ma kütä janna kiomenist,
 Aina kättest löuna eiddä,
 Suvi willest wika tü.

Emä:

- Ei woi minnu tütretkene!
 Suu onan om mull furma lõhna,
 Haputi (fukad) om kälme aifu,
 Lünikun om lüwa lõhna!

Tütär:

- Emäkene, memmekene,
 Ma mõs juu mant furma aifu

Haputi mõs kälme aifu,
 Lünikun mõs lüwa lõhna:
 Tule üles üles tunnis,
 Aftu arju palangus!

Wana uss ja arwamine.

1. Kus gwane küti laht jada, see piap, kui ta colimast kõrda laura korand lalt, norku leiwä juust tazari wõtma ja kui ta korast kodum lammä, pääsiga tuude lahkma.
2. Kui omne suripäiwä müristas, si ja jell juure äste piima.
3. Kui jala luu walutaj, si tullus wihkne.
4. Kui ära wihiti jänuga kollele lüwäis, kellez mõni kana koku (tüllisidendada) om, si nankas jelle ihu palotetama.
5. Kui leiba küdpläs, si piap lappu pääl kolm kõrda leiba üles tofema ja kolm raafu leiwä küllast mõhke tazari wõtama, si ei tullus eluangi leiwä puudest kütti.